

1. PIIRI ÜLETAMINE

Ühel 1972. aasta augustipäeval sorteeris USA saatkonna sakslasest töötaja Bonnis parajasti hommikust posti, kui talle jäi silma lennupostiga saadetud kiri. See oli teele pandud kolm päeva varem, 11. augustil Saksamaa põhjarannikul Wilhelmshaveni sadamas. Ümbriku esiküljele oli sinise viltpliatsiga suurelt kirjutatud:

USA SAATKOND, BONN
KIIRPOST

Ametnik avas ümbriku. Selle sees oli järgmine ümbrik, mis oli adresseeritud USA sõjaväeatašeele. Ta viis mõlemad ümbrikud kaitseatašee kabinetti ja andis need aseohvitseri kätte. Aseohvitser avas sisemise ümbriku, leidis seal kirja ja andis kõik edasi sõjaväeatašeele, kes tol ajal oli ühtlasi saatkonna kõrgeim sõjaväelane. Atašee – piipu popsutav kolonel – luges kirja läbi ja kõndis saatkonnakompleksi eespoolsesse osasse, kus töötas CIA jaoskonna ülem.

USA saatkonna seitsmekorruseline hoone asus Bonni lõunapiiril päris Reini jõe ääres ja oli ehitatud sammastele, et kaitsta hoonet üleujutuste eest. Ühe seal töötava CIA ametniku arvates

nägi see 1950. aastaist pärit ehitis välja nagu rohmakas kokkupandav kasarmuhoone. Saatkonnas töötas mitusada ameeriklast, kellest umbes kolmandik oli CIAst. CIA Bonni jaoskond oli tähtis keskus, kus korraldati Hamburgis, Frankfurdis, Münchenis ja loomulikult Berliinis asuvate väiksemate tugipunktide tegevust; viimane oli paik, kus ida ja lääs olid füüsiliselt teineteisele kõige lähemal ning kus CIA ametnikud said oma allikatega kohtuda, neid küsitleda, nende jutust tõele vastavaid fakte välja sõeluda ja neile otse silma vaadata.

Bonni jaoskonda juhtis John P. Dimmer noorem, punapäine kõhna kehachitusega mees, kes oli pärit Maine'i osariigi rannikupiirkonnast Portlandist. Dimmer oli Newfoundlandilt pärit süvamerekaluri poeg, kes – nagu talle endale meeldis meenutada – püüdis kala juba siis, kui mehed olid veel rauast ja laevad puust.

Dimmeril, kes oli sellal 52aastane, oli samasugune tugevervis nagu ta isal, aga isa jälgedes käia ta ei soovinud. Ta oli kindla loomuga ja armastas lugeda ning 12aastaselt tuli ta Maine'i osariigi õigekirjavõistlusel esimeseks. 1942. aastal lõpetas ta Maine'i ülikooli tsiviilehituse erialal ja astus sõjaväkke. Pärast Teist maailmasõda oli tema juhtida üks Saksa sõjakurjategijate ja ohtlike isikute sõjavangilaager, kus peeti kinni 10 000 inimest. Tema määramine Bonni oli ta rohkem kui kahe aastakümne pikkuse valdavalt välismaal veedetud CIA karjääri tipphetk.

Tookord augustis, kui enamik eurooplasi oli puhkusel, valmistusid Dimmer ja ta personal parajasti Müncheni olümpiamängudeks, milleni oli jäänud vaid mõni nädal. Mängudest pidid osa võtma sajad Nõukogude ja idabloki sportlased ning CIA andmetel pidi nende hulgas olema ka KGB spioone.

Sellel hommikul istus Dimmer oma kontoris L-kujulise puidust kirjutuslaua taga ning vaatas läbi tavapäraseid sisse-

tulevaid telegramme ja aruandeid, kui ta sekretär teatas, et talle on tulnud külaline. Sisse astus sõjaväeatašee ning ulatas Dimmerile ümbrikud. Dimmer tänas kõigepealt ja hakkas kirja lugema. See oli käsitsi kirjutatud ja üsnagi abitus inglise keeles.¹

Lugupeetud härra!

Vabandust mu inglise keel.

Ma olen välismaa MAF kommunismi maast. Ma tahan kohtuda (salaja) USA armee ohvitseriga (kolonelleitnant, kolonel) 17 või 18, 19.08 Amsterdams või 21, 22 Ostendas.

Aega vähe. Olen oma seltsimehega ja nad ei või teada.²

Kirjutaja lubas, et helistab USA saatkonna sõjaväeatašeele, kui Amsterdami jõuab. „Kes vastab, peab rääkima poola või vene keelt,“ lisas ta.

Alla oli kirjutatud: P. V.

Dimmeril ei olnud vähimatki aimu, mida „P. V.“ peaks tähendama, aga ta saatis Virginiasse Langleyssse CIA peakorterisse telegrammi, milles arvas, et Bonni jaoskond peaks püüdma P. V-ga kokku saada.

Ta kirjutas, et krüptilised tähed MAF võivad tähendada „meest“ ja et ümbrikul oleva margi järgi võiks oletada, et kirjutaja on meremees. Reisi kava – Belgias asuvast Oostende sadamast sõideti edasi Amsterdami – viitas sellele, et kirjutaja liigub lääne poole. Miks? Dimmer oletas, et tegemist võib olla ühes neist linnadest toimuva spordiüritusega, mis on ehk seotud olümpiamängudega, aga põgusal kontrollimisel midagi niisugust tuvastada ei õnnestunud.³

* Inglise keeles: *man*.

Langley peakorteris jõudis telegramm Nõukogude osakonna ülema David Blee lauale.

55aastane, hõrenevate juuste ja range moega Blee oli tüüpiline salateenistuse töötaja. Vabalt oleks teda võinud pidada näiteks suvalise USA ülikooli elektrotehnika õppejõuks. Alluvatega käitus ta kohati jahedalt, kuid talle oli omane teatud sardoniline huumor ja teda tunti vaba mõtlejana, kes ei kartnud tavatarkust kahtluse alla seada.

Aasta varem oli CIA direktor Richard Helms palunud Bleel Nõukogude osakond üle võtta. Blee ei olnud just tavapärane valik, sest ta polnud kunagi Moskvast tegelikult ka kusagil Ida-Euroopas töötanud. Helms oli aga kindlalt otsustanud muutuste teele asuda. Kümme aastat varem oli Moskvast kinni võetud ja hukatud üks CIA kõige hinnatumaid agente, Nõukogude sõjaväeluure GRU polkovnik Oleg Penkovski, kes oli ameeriklaste kätte toimetanud tuhandeid lehekülgi eriti salajasi Nõukogude dokumente, mis olid aidanud Kennedy administratsioonil Kuuba kriisi ajal mõista Vene relvastuse taset. Sellest ajast peale olid CIA Moskva-operatsioonid olnud hinge vaakumas, Blee arvates sellepärast, et CIA ei olnud veel üle saanud 1960. aastail kuri-kuulsaks saanud vastuluuredirektori James J. Angletoni mõjust. Angleton oli nimelt olnud veendunud, et Moskva on tunginud CIA ridadesse ja et iga vene vabatahtlik on kindlasti Moskva nuhk.⁴

Angletoni ajal loobuti vanadest allikatest ja isetulijaid, nagu vabatahtlikke nimetati, enam vastu ei võetud. Vähemalt ühe neist

* CIA liitis 1960. aastate keskel Nõukogude Venemaa (SR) ja Ida-Euroopa (EE) osakonnad üheks Nõukogude bloki osakonnaks (SB) ja 1970. aastail moodustas sellest Nõukogude–Ida-Euroopa osakonna (SE). Selles raamatus nimetan seda lihtsalt Nõukogude osakonnaks, nagu selle töötajad seda tavaliselt kutsusid.

andis CIA välja ja saatis tagasi Nõukogude Liitu, kus ta arvata-vasti hukati. CIA endine direktor Robert M. Gates on kirjuta-nud: „Tänu Angletoni ja ta vastuluure personali liigsele innuku-sele oli meil Nõukogude Liidus sel ajal väga vähe agente, kes seda nime väärised.“⁴⁵

Blee oli teinud CIA-s Lähis-Ida ekspordina silmapaistvat karjääri. Pärit San Franciscost ning lõpetanud Stanfordini ülikooli ja Harvardi ülikooli õigusteaduskonna, oli ta töötanud ka agen-tuuri eelkäijas Strateegilise Teenistuse Büros (OSS, Office of Strategic Services). Teise maailmasõja ajal oli ta teeninud vastase tagalas – ta oli allveelaevaga salaja toimetatud ühele Tai ranniku lähistel olevale saarele, kust ta jälgis Jaapani laevastiku tegevust. CIAga ühines Blee kohe 1947. aastal, kui see asutati, ning töötas jaoskondade ülemana Lõuna-Aafrikas, Pakistanis ja ka Indias, kus ta töötajad 1960. aastate keskpaigas Svetlana Stalina maalt välja toimetasad, kui naine saatkonda saabus ja poliitilist varjupaika palus. 1968. aastast oli tema juhtida CIA Lähis-Ida osakond.

Kui Helms ta 1971. aastal Nõukogude osakonna ülemaks määras, oli Blee üllatunud. Ta ütles Helmsile, et ei tea Nõukogude Liidust midagi ega ole sellest tööst huvitatud.

Helms vastas: „Ära minuga vaidle. Ma olen otsustanud ... Pealegi olen ma kõike muud juba proovinud. Ma tahan selle töö peale panna inimese, kes sellest midagi ei tea.“ „Nõukogude operatsioonid ei olnud Helmsile soovitud tulemust andnud“, meenutas Blee.

Blee alustas sellest, et sõitis turistipassiga Moskvasse – ta oli esimene sellise kaliibriga CIA ametnik, kes Nõukogude Liidu pealinnas käis. See oli kasulik reis. Ta oli näiteks oletanud, et Moskvas on vähe lifte, kuid neid oli peaaegu kõikjal ja ta pani tähele, et paljudel neist oli vineeriga kaetud juhtpaneel. Blee

leidis, et vineeri taga olevast tühimikust saab hea peidiku, kuhu CIA ja agendid saavad üksteise jaoks sõnumeid jätta.

Langleys ümbritses Blee end inimestega, kes polnud varem Nõukogude osakonnas töötanud, muu hulgas ka nendega, kes olid osalenud Ida-Euroopa operatsioonide juhtimises, millesse Angleton ei olnud sekkunud.⁶ Blee arvas, et venelaste värbamiseks ei ole ideaalne paik mitte Moskva, Berliin ega isegi Varssavi, vaid pigem tuleks neid värvata näiteks Aafrikast, Euroopast ja Lõuna-Ameerikast või ükskõik millisest muust kohast, kuhu Moskva oma diplomaate ja luurajaid saadab, enne kui nad koju tagasi lähevad. Blee töötajad võtsid vaikselt ühendust mitme endise allikaga, kellega Angletoni ajal olid suhted katkestatud, ja mõni neist uuendas agentuuriga oma sidemeid. „Ta ütles meile: „Värvake neid ja pange nad tööle“,“ rääkis Clair George, üks ametnikest, kelle Blee tööle võttis.

Blee lähenemine põhjustas osakonnas mõningaid pingeid, mis ükskord avaldusid näiteks konverentsisaalis puhkenud tulise mõttevahetusena. Blee tegi siis peapesu ühele kõrgemale ametnikule, kes oli öelnud, et üks teatud plaan ei kõlba kuhugi. Blee arvates seisnes vana kaardiväe probleem selles: „Nad teadsid enda arvates kõike, aga neil ei olnud õigus. Ma olen üsna veendunud, et kui me oleme mõistlikul viisil skeptilised, suudame me aru saada, kui meid tüssatakse. Inimesed ütlevad, et nad tahavad sinu heaks töötada, vaatame siis, mida nad teha oskavad.“

Kui telegramm P. V. kohta peakorterisse jõudis, suhtus sealne ettekannete ja nõuete büroo juhataja Katharine Hart skeptiliselt võimalusse, et kellestki Ida-Euroopa meremehest, kes Dimmeri arvates too P. V. olla võis, saaks kujuneda väärtuslik allikas Nõukogude Liidu küsimustes. „Tal ei ole meile rääkida midagi, mida me juba ei tea,“ ütles Hart Bleele.⁷

Blee andis Bonni jaoskonnale korralduse P. V-ga viivitamatult kohtumine kokku leppida. Kiitnud operatsiooni heaks, jättis ta üksikasjad Langleys ja Bonnis töötavate inimeste hoolde. Bleele meeldis rääkida, et OSSi veterani ning CIA isa ja selle Eisenhoweri-aegse direktori Allen Dullese probleem olevat seisnenud selles, et ta teadis ülearu ja sekkus liiga palju operatsioonidesse. Blee viskas selle üle nalja ja jäljendas ükskord seda, kuidas andekas Dulles oli ekselnud agendiga kokku lepitava salakohtumise üksikasjadesse. „Miks sa ei ütle talle, et kokku tuleb saada õunapuu, mitte pirnipuu all?“ olevat Dulles öelnud. „Õunapuud on praegusel aastaajal veel alles lehes.“

Bonnis kutsus Dimmer enda juurde USA maaväe 45aastase ohvitseri Walter Langi*, kes oli spetsialiseerunud Nõukogude operatsioonidele. Lang oli üles kasvanud Illinoisis Springfieldis, kus ta oli kavatsenud asuda oma isa ametisse ja hakata tegelema Monroe arvutusmasinate müümisega. Aga Korea sõja aegne töötamine maaväe luureüksuses pani ta meelt muutma. Ta oli teeninud CIA ridades Münchenis, Berliinis ja Bonnis. Tema visiitkaardile oli kirjutatud „USA maaväe programmide hindamise töörühm“ ja ta kabinet asus saatkonna kaugemas otsas, kust tal oli Reinile parem vaade kui peauksele lähemal asuvates ruumides töötavatel suurtel ninadel, nagu talle meeldis öelda.

Dimmer kirjeldas Langile tema ülesannet ja seda, kui oluline on saladust hoida. „Siin tahan ma täielikku pühendumist,“ toonitas ta. Tema sõnul pidi neil lisaks vaja minema CIA töötajat, kes räägiks laitmatult vene keelt. Lang soovitas üht Hamburgis elavat eestlasest ohvitseri. Teda tunti Wally** nime all ja Langiga olid nad ennegi koos töötanud. Dimmer oli nõus.

* Pseudonüüm.

** Ohvitseri hüüdnimi. Tema pärisnime siinkohal ei kasutata.

Wally tuli Bonni. Langiga said nad hästi läbi ja kui Wally linnas oli, peatus ta tavaliselt Langi juures Plittersdorffis, mis asus mõni kilomeeter mööda Reini edasi. Wally oli 53aastane tugeva kondiga mees. Ta oli ligi 1.90 pikk ja kaalus üle saja kilogrammi. Tal olid tihedad hõbehallid juuksed, päikeses pruuniks põlenud nägu ja kuldraamidega prillid. Jaoskonna ülemaks polnud Wally lootustki saada, sest ta administreerimisoskused olid kasinad ja ta oli kehv juht, aga operatiivtöötajana polnud talle võrdset. Temast kiirgus meelerahu ja enesekindlust ning ta teadis, kuidas teha nii, et allikas end hästi tunneks. Sel ajal kui Stalin Balti riikidele kallale tungis, oli ta Eesti mereväe ohvitser. Ta üksus rivistati üles ja sõduritele anti valida, kas astuda Punaarmeele või minna mahalaskmisele. Wally valis ellujäämise, aga teda jäi vaevama viha Nõukogude võimu vastu ja ta töötas endale, et hakkab sellega võitlema.

Kui Hitler Balti riikidesse tungis, deserteerus Wally Punaarmeele ja astus Saksa väkke. Ta määrati Hitleri armeesse kapteni, aga esimesel võimalusel deserteerus ta taas ja asus koos Taani põrandaalustega natside vastu võitlema. Pärast sõda astus Wally äsja loodud CIAse ja hakkas tegelema Nõukogude Liidu Ida-Euroopas korraldatavate operatsioonidega.

P. V. operatsiooni jaoks anti Wallyle varjunimi: temast sai kolonelleitnant Henry P. Morton. Ta asus tööle Saksamaal Frankfurdis USA maaväe juhtimis- ja planeerimistalituses. Kutsuma hakati teda kolonel Henryks.

Äsja sündinud kolonel Henry Morton ja ta partner Walter Lang sõitsid rongiga Haagi. Kummalgi oli kohver käe otsas ja riides olid nad nagu turistid. Neil polnud aimugi, kus P. V. peaks välja ilmuma. Ta oli lubanud, et helistab Amsterdami USA saatkonda, kuid seal oli ainult USA konsulaat. Et P. V. ei pruukinud seda teada, üüris Henry auto, sõitis konsulaati ja asus ootama,

juhuks kui P. V. peaks sinna helistama. Lang jäi aga Haagi saatkonda ja ootas kõnet kaitseatašee kabinetis.

Neljapäeval, 17. augustil ei kuulnud kumbki P. V-st midagi. Reede algas samuti sündmustevaeselt. Kell 16.30 teatas aga Haagi telefonikeskjaam Langile, et üks venepärase kõnepruugiga mees küsib Bonni saadetud kirja kohta.

„Kas P. V.?“ küsis Lang inglise keeles.

Helistaja pani toru hargile.

Viis minutit hiljem helises telefon uuesti.

Vaevalises inglise keeles palus P. V. kokkusaamist. Ta üles, et sõidab järgmisel hommikul Rotterdami.

„Vormi ärge kandke,“ ütles ta.

Tema hääl kõlas kauge ja ametlikuna.

Lang ütles, et tema ja ta maaväe kolonelist kolleeg ootavad P. V-d õhtul kella üheksa ja kümne vahel Haagi raudteejaamas. Lang lubas, et ta kaaslasel on käes ajakirja Time number.

„Kas ta poola keelt oskab?“ küsis Kukliński.

„Sellega ei ole probleemi,“ vastas Lang.

P. V. ütles, et tal on seljas beež ülikond ja tema annab esimesena märku. Siis lõpetas ta kõne.

Henry tuli Amsterdamist tagasi ja sõitis koos Langiga raudteejaama. Kohale jõudsid nad kella üheksa paiku õhtul. Nendega liitus üks Haagis töötav CIA ametnik. Tema vaatles diskreetselt ümbrust, sest nad tahtsid kindlad olla, et neid ei jälgita. Veel sel hilisel tunnil oli jaam reisijaid ja turiste täis ning kolm meest sulandusid hõlpsasti rahvamassi. Lang seisis jaamast umbes 100 meetri kaugusel trammipeatuses, Henry jäi peasissepääsu ette ja lehitses ajakirja.

Möödus rohkem kui tund, aga nad ei näinud kedagi, kes P. V. kirjeldusele vastaks. Siis, umbes kell 10.10, märkas Henry meest, kes tema arvates võiks olla nende huviobjekt. Ta asus mehele

kannule, kuid too ei vastanud märguandele ja kadus peatselt. Umbes samal ajal nägi Henry teist kerges ülikonnas meest, kes vaatas talle hetkeks silma ja pöördus siis eemale. Mehe silmad käisid mööda jaama ringi ja paistis, nagu ta kontrolliks, ega teda ei jälgita. Siis vaatas ta uuesti Henry poole.

Henry noogutas kindlalt ja hakkas jaamast välja kõndima. Mees järgnes talle hetkegi kõhklemata. Kõige ees astus Lang, kes viis nad sealsamas nurga taga umbes 200 meetri kaugusel ootava auto juurde. Vähimatki kahtlust ilmutamata istus mees tagaistmele, tema kõrval võttis istet Henry.

Lang istus rooli taha, pööras ringi ja tutvustas end. Pimedas oli mehe nägu vaevu näha, aga tema käepigistust ei unusta Lang kunagi: P. V. haare oli tugev, ent ta käsi oli jääkülmem.

Lang sõitis lähedal asuva hotelli Central juurde ning pani Henry ja P. V. sissepääsu ees maha. Ta parkis auto, ja kui ta hotelli fuajeesse astus, märkas ta seal CIA tugiohvitseri, kes oli raudteejaamas ümbrust kontrollinud ja neile teise autoga järele sõitnud. Lang ütles, et „reis läks korda“ – see oli kokku lepitud signaal, mis tähendas, et kõik oli kulgenud plaanipäraselt. Lang lubas, et räägib hiljem täpsemalt.

Peagi jõudsid nad kõik hotellituppa, kus P. V. end tutvustas.

„Olen Ryszard Kukliński,“ ütles ta. Ta oli sündinud Varssavis 13. juunil 1930 ja oli Poola kindralstaabi kolonelleitnant.

Henry näitas oma sõjaväelase tunnistust ning ütles, et on „polkovnik Henryk“ ehk „kolonel Henry“. Ta pakkus P. V-le kohvi ja konjakit.

Kukliński raputas pead. Konarlikus inglise keeles teatas ta, et on mõlemat selle õhtu jooksul juba piisavalt pruukinud.

Kukliński ja Henry istusid tugitoolis, Lang sättis end istuma voodi otsa peale. Henry palus Kuklińskil näidata ka mõnd

dokumenti, et oma isikut tõendada, ja Kukliński ulatas Henryle otsekohe oma sõjaväepileti ja passi.

Vene keelele üle minnes tutvustas Kukliński end kui Poola kindralstaabile kuuluva 50 jala pikkuse jahi Legia kaptenit ning jala- ja mereväe ning õhujõudude ohvitseridest koosneva üheksaliikmelise meeskonna juhti. Nad olid startinud kahe nädala eest Poolast, sõitnud läbi Saksamaa, Hollandi ja Belgia sadamate ning pidid augusti lõpus koju tagasi pöörduma. Kukliński nimetas end kogenud purjetajaks ja ütles, et oli tolle reisi organiseerinud oma ülemate heakskiidul. Nad seilasid turistidena, kandsid lihtsaid vabaajariideid ning veetsid aega vaatamisväärsustega tutvudes ja niisama poode mööda käies. Kuklińskil oli kaasas ta 17aastane poeg Bogusław ehk Bogdan, kellele meeldis koos isaga purjetada. Ülemustele oli Kukliński aga seletanud, et selle reisi puhul on tegemist Poola armee jälgimissmissiooniga, mille käigus uuritakse lähemalt lääne sadamaid ja mererajatisi. Nad pidid vaatlema rannajoont, jõgesid, sadamaid, sildu, laevateid ja kanaleid, mida kõike nad seni olid näinud ainult oma sõjaväekaartidelt.

Kukliński kinnitas, et loomulikult ei rääkinud ta oma ülemustele reisi varjatud eesmärgist: niisugune hoolikalt välja töötatud kava pidi tal aitama läänega kontakti võtta.

Kukliński paistis olevat ärevil ja erutatud, kuid teda tundus tegutsema sundivat tugev tahe. Meeskonnal oli ta käskinud keskööks Legiale tagasi jõuda, mis tähendas, et nende käsutuses oli kõigest poolteist tundi. Meeskonnaga kaasa reisiva Poola vastu-
luureohvitseri korraldusel pidid nad liikuma kahekaupa või suuremates rühmades ja Kukliński oli üksi lahkudes seda reeglit rikkunud. Kõigile meeskonnaliikmetele jäi piisavalt aega ta puudumist märgata ja selle kohta küsimusi esitada. Kuna Kukliński arvas, et tal on ainult üks kokkusaamine, üks võimalus

oma lugu rääkida, esitas ta Henryle tundeküllase palve, et see saaks aru, mis teda ajendab USA sõjaväelastega kontakti otsima. Rääkides suitsetas ta pidevalt ja täkkis sigaretiga õhku.

Kukliński ütles, et Poola ei ole selles vaenutsevas maailmas ise poolt valinud. Poola armee ei ole sugugi vabal tahtel hakanud Nõukogude sõjamasina osaks. Tema arvates sobiks Poola ühteritta pigem lääneriikide kui Moskvaga ja Poola peaks olema Nõukogude ülemvõimust vaba. USA-d ei pidanud ta vaenlaseks ja arvas, et vastastikuse julgeoleku huvides peaksid Poola ja USA väed sisse seadma suhtlusliini. Kukliński tõdes, et niisugusele arvamusele oli ta jõudnud oma teenistuse ajal Poola Kindralstaabis, kus tal oli ligipääs nii oma riigi kui ka teiste Varssavi pakti maade sõjasaladustele. Peaaegu üheksa aastat oli tema ülesandeks olnud valmistuda „kuumaks sõjaks“ läänega. Kõik, mida ta selle töö käigus oli näinud, oli teda aga veennud selles, et tema riik on valel poolel.

Henry küsis, missugustele materjalidele ta ligi üldse pääseb. Kukliński vastas, et tunneb põhjalikult plaane, mis Nõukogude Liit on Lääne-Euroopa-vastaseks sõjaks koostanud, ja tal on neile ka juurdepääs. Nende materjalide hulka kuulusid sõja korral Nõukogude Liidu poolt Poolale ja Varssavi pakti maadele antavad käsud ning Ida-Saksamaa, Tšehhoslovakkia ja Ida-Saksamaal asuvate Nõukogude vägede lahingukorra olulised elemendid. Tal oli ülevaade ka viimastest sõjaväeõppustest, sest ta ise oli paljud neist koostanud. Need põhinesid Varssavi pakti vägede koosseisude ja mobilisatsioonikiiruste kohta kogutud andmetel. Ta võis hankida ka Nõukogude rakettide, pommide ja tankide katsetuste aruandeid, informatsiooni, millel lahinguvalmiduse plaanid põhinesid. Tal oli juurdepääs kõigile olulisematele arvutustele Varssavi pakti üksuste mobilisatsiooni, vägede paigutamise ja ümber grupeerimise kohta. Ta võis hankida ülisalajast